

Sæt nu, at Resultatet af en Opgjørelse af denne Mand's Indtægter for et Aar i det Hele bliver Nul eller Minus; men at den Bedrift eller den Forretning, han har i en Kjøbstad- eller Landkommune, har givet en ret tilstrækkelig Indtægt der. Hvad bliver Resultatet da for denne Kommunes Vedkommende? Det bliver det, at den aldeles ikke faar Noget at dele. Resultatet af den Vedkommendes økonomiske Stilling i det Hele tæller Nul, og det er derfor, at Bidraget til de øvrige Næringskommuner skal udbetales, de kunne altsaa ingen Ting faae. Jeg vil anføre et andet Exempel, som gaar i modsat Retning. Lad os antage, at en meget velhavende Mand bosætter sig i en Kjøbstad, men i en Kjøbstad, hvor Skatteprocenten er høj. Man kan jo tale om en Skatteprocent, selv om den er tilveiebragt ved en Formue- og Leilighedsstat. Det er jo i hvert Fald meget ofte Tilfældet, at det er gennem en Indtægtsansættelse, at man kommer til en Skat efter Formue og Leilighed ved at lade Formue- og Leilighedsmomenterne faae Indflydelse paa Indtægtskatten. Lad os altsaa antage, at en saadan meget velstaaende Mand nedsetter sig i en Kjøbstad, hvor der er en høj Skatteprocent, f. Ex. 6-7 Procent eller maaste mere, men at han har sin eneste Indtægt fra en meget indbringende Eiendom eller meget fordelagtig Forretning i en Landkommune, hvor der er en meget lav Skatteprocent. Lad os antage, at hans Indtægter fra Næringskommunen ere saa store, at han i Opholdskommunen efter den der vedtagne Skatteprocent skal svare en Skat af 3,000 Kr. Hvad bliver saa Følgen? Opholdskommunen beholder 1,000 Kr., men sender 2,000 Kr. til Næringskommunen. Men nu vil det Tilfælde ikke være saa usædvanligt, at Næringskommunens hele Eigning paa Formue og Leilighed er 2,000 Kr. eller derunder. Det er ikke noget saa usædvanligt Tilfælde; thi det skal erindres, at en stor Del af Kommunens Indkomster hidrører fra det i den liggende Hartkorn, altsaa fra Hartkornsligningen. Det er ikke noget utenkligt Tilfælde, og i saa Fald spørger jeg: hvorledes vil man lægge Overslaget for Kommunen, naar den har fra den vedkommende Opholdskommune faaet hele den Sum, som Staten paa Formue og Leilighed for hele Næringskommunen andrager (Afbrydelse). Jeg ser ikke, at Kommunen under saadanne Omstændigheder kan lægge noget nyt Overslag. Nu vil jeg gjerne indrømme de ærede Herrer, som søge at drage Muligheden af et saadant Tilfælde i Tvivl, at det er hentet fra de yderste Konsekvenser af Benyttelsen af de Regler, som ere nedlagte i dette Lovforslag; men jeg tror, at det er temmelig betegnende og viser, at den Grundvold, hvorpaa Lovforslaget hviler, ikke er sand eller rigtig, og det vil ogsaa efter min bestemte Opfattelse vise sig gjennemgaaende ved Anvendelsen af de i Lovforslaget ned-

lagte Regler for den mellemkommunale Bescatning. Den samme Ubillighed og Urimelighed vil komme igjen saa godt som ved hver Skatteansættelse, om ikke i samme Grad. Jeg har nu nævnet de yderliggaaende Exempler for at betone dem stærkt; men det Principuriagte i Grundreglen i § 2 vil vise sig ved enhver Skatteansættelse. Jeg tror heller ikke, at Vedtagelsen af dette Lovforslag i dets væsentlige Indhold vil give noget Bidrag til Løsningen af Spørgsmaalet om paa en anden Maade at faae ordnet den kommunale Bescatning i det Tilfælde, hvor en Person har havt Ophold i flere Kommuner igjennem en Række af Aar, og det forekommer mig ogsaa, at det Forslag, som i saa Henseende er gjort af de ærede Forslagsstillere, ganske vist vil lede til overordentlig vanskelige Beregninger og til megen Korrespondance, idet Kommunerne netop i den Slags Sager, tror jeg, er lidt stridbare; men derpaa skal jeg ikke komme ind.

Da jeg, efter hvad jeg her har udtalt, nærer den Frygt og tillige den bestemte Formening, at man ikke paa det i Lovforslaget nedlagte Grundlag kan gennemføre Ordningen af den mellemkommunale Bescatning, er der ikke for mig nogen Anledning til at komme ind paa en Kritik af Lovforslagets enkelte Bestemmelser, og jeg tror ogsaa, at en Undersøgelse af saa vanskelige og komplicerede Forhold hellere bør foregaa i et Udvalg end ved en første Behandling i Thinget. Men jeg beklager, at jeg for mit Vedkommende ikke sætter stort Haab til, at man ad denne Vej vil komme til Løsningen af den Opgave, som man, iøvrigt med god Grund, har stillet sig, og det skulde være mig overordentlig hjært, om jeg paa et senere Stadium, men ganske vist ad andre Veie, kunde bidrage til at løse en Opgave, for hvilken ikke blot dette Thing, men den hele Repræsentation og Folket ude i Landet have stor Interesse.

Scavenius: Vi hørte forleden Dag af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), da Talen var om et andet kommunalt Lovforslag, nemlig Forslaget om kommunale Valg, nogle Betragtninger, der gik ud paa at minde os paa denne Side om, at nu burde vi vise, at vi ogsaa paa vor Side vare villige til alvorlig at tage fat og søge at gennemføre de Reformforslag, som maatte fremkomme. Jeg tror vel, at denne Betragtning er rigtig, og at det er vor Pligt i saa Henseende at strække os saa langt som muligt, men naturligvis under to Forudsætninger. Den ene er den, at det Forhold, som man vil reformere, ogsaa efter vor Formening kan siges at trænge til en Reform. Hvis det er saa fuldkomment, at vi mene, at det ikke trænger til Reform, er det et for stærkt Forlangende til os, at vi skulle gaa ind paa at reformere det. Og dernæst, selv om vi maa anerkjende, at et Forhold